

18-22. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀντιλλαγῇ ἐπὶ γράμματι; ἐκάστης τῶν κειμένων λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζουσι, ἢ νὰ ἀναγραμματίζουσι, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Δαίτη, ὕπνος, κόθος, μορφή, κηρός. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθου τῶν Λαμίων

23. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅσατε τάχα καὶ τὸν νὰ σχηματίζουσι ἄτοκροτα τῆς Ρώμης:

Ἀκαταστασία, Ἀνίανος, Ἐλαφρός, Δούλος, Καθαρός, Παγός, Ἀνώμαλος, Ἀντιπαθής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Βασιλόπουλο

24 Γρίφος

πο ργ
πο πο ργ ργ
πο πο ργ ργ
πο πο πο ργ ργ ργ
πο πο πο πο ργ ργ ργ ργ
πο πο ργ ργ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοσημακίης Ἀκτῆς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

15-11
Μποσούε, τί γίνεσθε; Σπεροῦμαι πρὸ πολλοῦ ἐπιστολῆς ἂς. Ἀπαντήσατε διὰ τῆς Διαπλάσεως. — Γ' Ἰωάννου.

15-12

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» Πειραιῶς

Ἐπίτιμοι κ. συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», μετὰ χαρᾶς δηλοῦμεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἰδρῦθη ἐν Πειραιεὶ κραταιότατος Σύλλογος «Θρίαμβος», σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ψήφισιν ὁρίων ψευδωνύμων κατὰ τὰ δημοφιλέστατα. Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε. Συνδρομὴ: Ἐτησίαι 1,60, ἑξάμηνος 0,80, τρίμημος 0,40, μηνιαία 0,15. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντεπρόσωποι. — Διευθύνσις: Σύλλογος «Θρίαμβος», Poste-Restante, Πειραιᾶ.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς Πέτρος Ριονσαί Γ. Ν. Αἰγιαλιδῆς

15-13

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Υποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

15-14

ΤΡΙΠΛΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

«ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ» - «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» - «ΠΑΤΡΙΣ»

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι, μετὰ ἀγαλλιάσεως καὶ υπερηφανείας ἀγγέλλομεν τῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρω κρατιστάτων συλλόγων ἴδρυσιν πανισχύρου συμμαχίας, ἧς τὸ σκοπὸς εἶνε ἡ ἐν τῇ Δημοψηφίσματι συμμετοχὴ.

Ἡ ἡμετέρα συμμαχία, τῆς ὁποίας αἱ τεθεῖσαι ἰσχυρίζονται ἕσπεσι, προορίζουσι αὐτῇ λαμπρὰν δόξαν, ἔρχεται νὰ ἐγκαινιάσῃ νέαν περίοδον ἐν τῇ Δημοψηφίσματι, προτείνουσα πρὸς ψήφισιν τὰ κάτωθι ὑπέροχα ψευδώνυμα:

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΓΕΝΝΑΙΟΥΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝ

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ

ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

15-15

Ἐλληνοπούλα! Τὸ μεγάλο ὄνειρό τοῦ ἔθνους ἔμας, ὁ εὐγενὴς καὶ ἰδανικός πόθος καθὲ Ἑλληνικῆς καρδίης, ποῦ γι' αὐτὸν γίνουμε τὸ ἄγιό μας αἷμα, μὴ μὲρα θὰ ἐκπληρωθῇ! Ψηφίστε τὸ λοιπὸν ὄλοι, καὶ ἀναφωνήσατε: Ζήτω! ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΑΣ ΟΝΕΙΡΟ.

15-16

Ἐθνικὸν Ὀνειρόν, Παλαιὸν Φάληρον, Ἀλληλογραφεὶ καὶ ἐπιθρομῆ ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν, Καλλιτεχνικῶν καρτῶν καὶ ἰσοδῶν, ἀπ' εὐθείας.

15-17

Ἀναγορίζοντες τὴν ὑστεροχρῆν τῶν ὑψηλᾶς ἔννοιᾶς προικειδόντων ψευδωνύμων:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Υποσχόμεθα αὐτοῖς φιλικὴν ὑποστήριξιν καὶ παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς καλλισθητοὺς συνδρομητὰς καὶ φίλους μας, νὰ ψηφίσουν ὄλοι τὰ ἀπάντα αὐτὰ ψευδώνυμα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ, — ΦΑΩΝ

15-18

Ἀνταλάσσω carte-postales ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Κερκύρας. Προσιτῶ ἔργα ζωγράφων καὶ τοπεία. — Διευθύνσις: Αἱματοβαμμένο Δαφνόκλαδο, Κάτω Κυπαρισσία.

15-19

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟ ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ

Υποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

15-20

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» Τριπόλεως

Ἰδρῦθ ἐν Τριπόλει Πανελλήνιος Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Θρίαμβος». — Ἀρχαιρεσίαι γινήσονται προσεχῶς. Ὁ Σύλλογος θὰ συμμετάσχῃ ἐν τῇ Δημοψηφίσματι.

Σπεύσατε ὄλοις ἐγγραφῆτε μέλη.

Συνδρομὴ τρίμηνος λεπτὰ 60. — Ζητοῦνται πανταγοῦδεν ἀντεπρόσωποι. (Συνδρομηταὶ Διαπλάσεως.) — Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυντέον: Θάϊνον Χρ. Θανοῦλον, μαθητὴν, Τρίπολιν.

Ἐξ ὀνόματος ἰδρυτῶν καὶ διοικήσεως, Κόννησιον Ἄσμα

15-21

Ἦτο ὄλοις περιττὸν νὰ μᾶς παρακαλέση

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

νὰ σὲ ὑποστηρίξωμεν, διότι τὸ καθῆκον καθὲ Ἑλληνοπούλας καὶ Ἑλληνοπούλας εἶνε νὰ σὲ ψηφίσῃ δεικνύον οὕτω τὴν πρὸς τὴν γλυκεῖαν μητέρα Ἑλλάδα ἀγάπην.

Θὰ ἡμεθα ἀφιλοπατρίδες, θὰ ἡμεθα ὄλοις ἀκαλλασθητοὶ, ἐν ἡμέλειμν διὰ τῆς ἡμέρας καὶ νὰ καταρτίσωμεν τὴν αἴγλην, τὸ μεγαλεῖον, τὴν ἰδανικότητα καὶ τέλος τὸν ἔθνομόν, ἐν ἡμετέροις λέξεσι ἐμπερικλείει τὸ ἀθάνατον σου ψευδώνυμον. Ἐχε πεποιθῆσι σὴν καλλιστησίαν τῶν Συδρομητῶν Ἰὸ Πανελλήνιον εἶπεν ὅτι θὰ σὲ ὑπερασπίσῃ καὶ θὰ σὲ ὑπερασπίσῃ.

Ἡ ὑπεροχὴ σου εἶνε ἐξησφαλισμένη καὶ νίκη θὰ σὲ στεφανώσῃ στὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ποῦ ἀνάλαβες. Ἄδδα

15-22

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Υποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915.

15-23

Ἀγαπητὸν Πειραιετῆριον, θὰ νικήσετε, διότι τὸ θέλομεν. — Ὁραϊοκάτης, Γενναῖο Ἠπειρωτῆνι, Μέγας Ναπολέων.

15-24

Ἀγαπητὸν Πειραιετῆριον, τὸ πᾶν ὑπερ ὕμῶν μετ' ὄλων τῶν φίλων μου.

Ἐδγενὲς Ἰδανικόν

15-25

Ὁ λοιδοροστὸν ΓΕΝΝΑΙΟΥΧΟΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ, ποῦ προχθὲς ἀκόμη ἀνύψωσε τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος σκορπίσας τὴν σκλαβιά. — Ἐθνικὸν Ὀνειρόν.

15-26

Ἡ ἐξοχία τὴν γλυκεῖαν

ΜΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Δόστε μὴ ψῆφο στὸν δοξάσαντα τὴν Ἑλλάδα ΗΡΩΔ ΤΟΥ 1913. — Ἐθνικὸν Ὀνειρόν

15-27

Ἐκλογεῖς!!! Ἐν ἐπιθυμῆτε θραβεῖον ἐκλογεῖς μὴ διαστάσετε νὰ ψηφίσετε τὸ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

15-28

ΤΟΠΟΝ!!! ΤΟΠΟΝ!!! ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΤΟΥ ἙΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ, II

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΓΕΝΝΑΙΟΥΧΟΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ

ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Υποστηρίζοντες ὄλοισι ὑπὸ τῶν Συλλόγων:

«ΠΑΤΡΙΣ», καὶ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»,

Δηλοῦμεν ὑποστηρίξιν στὰ ἀνωτέρω ὄμορφα καὶ πατριωτικὰ ψευδώνυμα, ποῦ μαζὶ μετ' ἄλλα τὰς «Τριπλῆς Συμμαχίας» ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΑΝ τὰ ΠΡΩΤΕΙΑ στὸ φετινὸν Δημοψηφίσμα, καὶ προτρέπομεν ὄλοις τοὺς συνδρομητὰς νὰ τὰ ψηφίσουν.

Τέλλος Ἄγρας, Φάων, Ἦρωσ τοῦ 1913, Ἄδδα, Υἱὸς τῆς Σεμέλης, Λαφροστεφῆς Νίκη, Καραμπουγιάς, Πτερωτὴ Νίκη, Αἱματοβαμμένο Δαφνόκλαδο, Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ, Μπισοῦ, Κόρη τοῦ Γαλιῶ Νεδρὰ Κρήσσα, Ἐθνικὸν Ὀνειρόν, Ἐχθρὸς τῶν Ἀεροπόρων, Μελαχροινὸν Διαβολάκι, Γενναῖοφύλος Στρατηλάτης, Ἐλευθερὰ Χίσι, Ἐνδοξὸ Σοῦλι, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Ἐνα Χιωτάκι, Ἦρωσ τοῦ Σουλῶ, Δικτολάκι Ἀθηνῶν, Πειρακτήριον, (Τελλεῖαρος, Μικρομαρμυμένος Βασιλιάς), Ὀνειρομένη Πατρίδα, Ἀυτόνομος Ἠπίερος, Μισσηγιακὴ Ἀκτὴ, Ἑλλάς, Κωνσταντινίου, Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν, Ἐνα Βολιωτάκι, Πολύμητις, Ὀδυσσεύς, Ἐκπορήτης Μπισοῦ, Φρουρὸς Ἐπιπέλορος, Μικρὸς Κερκυραῖος, Πατρινοὺ Νυκτοπούλου, Ἀθήνη, Ἀκτινὸς Χερά, Μελεξεδένιο Μπουκατάκι, Ὑψιπέτης Ἀστὸς, Κυματίζουσα Σημαία, Πιτρί, Ἦρωσ, Λαφροστεφῆς Βασιλεῦς, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου κλπ.κλπ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὄσον αἱ λύσεις, ἀδιαιρέτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 2-8 Δεκεμβρίου.

- ΛΟΗΝΩΝ: Ἐμ. Μανσόλας, Βασ. Ἐμ. Μαυρολέον, Γ. Κλ. Σουραπάς, Μαρία Χ. Τζουαννάκου Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Σπ. Π. Μπαμπάνος, Κεκομμένος Θεσσαλός, Ἀπ. Πετσονᾶς, Ἐμ. Θ. Κασοβαθῆς, Γεωρ. Ν. Καραβιδᾶς, Στέφ. Α. Μακρῆς, Ἄδδαν. Ἀναγνωστειδῆς. ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γεωρ. Εὐθ. Λαχανᾶς. ΑΙΑΝΤΟΥ: Ἰω. Α. Ἀλεξίου. ΑΡΓΟΥΣ: Ἰάκ. Π. Ἀρμένης. ΙΘΑΚΗΣ: Νικ. Κονταράτος. ΚΑΤ'ΡΟΥ: Μαρία Πιπᾶνη. ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀνκ. Α. Σπῆς. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Μαρία Α. Ζακυνθινῶ. ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ὀπούντιος Λοκρῶς. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Παν. Γ. Ἀσκούρης. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Χρ. Β. Παλαστροπούλου, Νικ. Π. Ρούσσης, Γ. Ν. Αἰγιαλιδῆς, Ἀναστ. Φωκινῶς, Γεωρ. Βέγγος, Ἰω. Μιχαλάκος. ΣΥΡΟΥ: Γ. Κλ. Μακρῆς, Σπ. Ι. Κολοκοῦρης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κωνστ. Ε. Σιέμπος. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σπ. Ε. Στεφανίδης. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὁλον τῶν ἀνωτέρω τὰ δῶματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθη ὁ ἐν Καλαμίαις ΛΥ. ΚΟΥΡΤΟΣ Δ. ΣΚΙΑΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργόρησεν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Παρακαλεῖται δὲ νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του.

ΦΥΛΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Οἱ ἔχοντες ἑλληπῆ τὸν τόμον τοῦ 1915 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ κατωτροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντας μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον.) Διότι μετὰ τὸν καταργησὸν τῶν τόμων τοῦ 1915, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ ὑπὸ τῶν Ἰσοψηφιστῶν τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀσκησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 19 Δεκεμβρίου 1915.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνεχεία) Ἐ, μ' αὐτὸ ἦτο πολὺ! Ὁ θυμὸς τοῦ διευθυντοῦ ἐξέσπασε. — Μὰ εἶνε ἡλίθιος αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ὑπερασπίσεως! ἐφώναζε κτυπῶν μετὰ τὸν γρήνθο τοῦ τραπέζι. Δέκα μάρτυρες ἂς εἶδαν ποῦ μῆκατε καὶ ποῦ βγήκατε. Ἐπιτέλους εἶνε διακωδῆς!

ἀγωνιώδη σιωπῇ, ὁ διευθυντὴς ἀντήγειλε: — Πολὺ καλά. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ καταγγείλω τὴν κλοπὴν στὴ δικαιοσύνη. Αὐτὴ θὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ ἑκατομῦριο ἐξηφανίσθη μονάχο τοῦ, μπροστὰ στὰ μάτια σας, χωρὶς κανὲν νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε... Περνέ, τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία, νὰ στείλουν ἐδῶ ἕναν ἀστυνόμο. Ὁ κλητῆρας βγήκε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Συγχρόνως ὁ Σερῶ πετὰ

«Δὲν τὸν θέλω! εἶπεν ἡ Λουίζα.» (Σελ. 22 στ. γ')

— Σὺ, Ἐρρίκε, ἔλα μαζὶ μου. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Ὁ μικρὸς γκροὺμ ὑπήκουσε, ἀλλὰ ὑπερεσθῆν ἠάποσπασθῆν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, ποῦ τὸν ἐσφιγγε καὶ παρακαλοῦσε: — Ὡ, ἀρίστε μου τὸ παιδί μου! ἀρίστε τὸν γιὸ μου!.. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃς! αὐτὸς πῶς εἶμαι κλέπτης! Καὶ ἀκολούθησε τὸν διευθυντὴ ποῦ τὸν ἐφώναζε ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἄμα ἔμειναν οἱ δύο τοὺς ἐν ἄλλο

γραφεῖο, ὁ διευθυντὴς τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ σὲ μίαν καρέκλα δίπλα στὴν πολυθρόνα του, καὶ τοῦ μίλησε μαλακά, πατρικά. — Μικρὸ μου φίλε, τοῦ εἶπε, σὲ κτυπᾷ τώρα μίαν μεγάλη δυστυχία. Ἀκούσες τὴν ἀπολογία τοῦ πατέρα σου καὶ καταλάδες... Εἶσαι ἀρκετὰ ἔξυπνο παιδί καὶ ξέρεις τὰ συστήματα τῆς Τραπεζῆς, ὥστε νὰ ἐννοῆς καὶ μόνος σου πόσον ἡ ἴδια τοῦ ἡ ἀπολογία τὸν ἐνοχοποιεῖ... Ἐἶνε ἀνά-

χθηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῇ: — Κύριε διευθυντά... μὴ μοῦ κάμειτε τέτοια προσβολή, τέτοια ὕβρι!.. Σὰς ἰκετεύω, περιμένετε ἀκόμη... Σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἐκλεψα. — Τί ἔγειναν λοιπὸν τὰ χρήματα; — Δὲν ξέρω. — Τότε κάμειτε καλά μετὰ τὸν ἀνακριτῆ. Καὶ μετὰ τὴν πεποιθῆσι ὅτι ἔκαμε πλέον ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ὑπάλληλό του καὶ νὰ ξαναβρῆ τὸ κλεμμένο ἑκατομῦριο, ὁ διευθυντὴς, ποῦ εἶχε χάσῃ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἐσηκώθη νὰ φύγῃ, λέγων εἰς τοὺς κλητῆρας: — Φυλάττε τον! — Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

γχη νὰ μὴν ἐπιμείνῃ περισσότερο ἐ αὐτὴ τὴν οἰκτρά, τὴ γελοία ἀρνη... Τώρα θὰ πᾶς στὸ σπίτι καὶ θὰ τὰ διηγήθῃς ὅλα στὴ μαμμά σου. Πῆς τῆς ἐκ μέρους μου, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀντρά της, εἶνε νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ἂν κατὰ τύχην ξέρῃ ποῦ βρίσκονται. Πήγαινε, παιδί μου, πήγαινε γρήγορα... Ὁ Ἐρρίκος ἔκαμε τὸ ἴδιο κίνημα τῆς διαμαρτυρίας καὶ τῆς ἀγανακτίσεως ποῦ εἶχε κάμῃ καὶ προτῆτερα, γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ πατέρα του. — Μὰ, κύριε διευθυντά, εἶπε, οὔτε ἡ μαμμά δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς πῇ ποῦ βρίσκονται τὰ χρήματα. Ἀφοῦ δὲν

ξέρη, ο μπαμπάς, πολύ περισσότερο δεν θα ξέρη εκείνη...

— Πές της, ότι σου είπα κ' έννοια σου, επέμεινε ο τραπέζιτης.

Ο μικρός έκείνη μια στιγμή κ' έβρανα είπε :

— Κύριε διευθυντά, έννοιά βέβαια ότι τα πάντα ένοχοποιούν τον δυστυχημένο μου πατέρα. Όμως, μέσα 'ς όλα αυτά εγώ βλέπω κάτι: το άνωμαλο, το άφύσικο... Αν ο μπαμπάς είχε κλέψη το εκατομμύριο, δεν θα κάθονταν στο ταμείο του... Λέτε πώς έζητησε άδεια μια στιγμή κ' έζηθε... Γιατί τότε να ξαναγορίση και να πιασθώ σαν κούτσος; Αν είχε κλέψη, δεν θα έβρανε για πάντα; Οί συλλογισμοί του παιδιού ήταν τόσο όρθοι, ώστε ο διευθυντής, σκεπτικός, έψιθύρισε :

— Αλήθεια, ή υπόθεσις είναι κάπως σκοτεινή. Η δικαιοσύνη όμως θα την διαφωτίσει. Ήσυχασε, παιδί μου, και αν πραγματικώς ο πατέρας σου είναι άθώος, αυτό θα αποδειχθή γρήγορα... Πήγαινε, δυστυχημένο μου παιδί, και να είσαι βέβαιος πως σε λυπούμαι με την καρδιά μου.

Κ' έσφιξε το χέρι του μικρού Έρρικου με συγκίνηση. Έπειτα έμωσ ξαναφόρεσε το συνειθισμένο προσωπέο της αναληφσίας και της αυστηρότητας, έπίσειεν έν' από τα ηλεκτρικά κουμπιά που ήταν άραδιασμένα στο τραπέζι του και διέταξε τον κλητέρα που παρουσιάσθη, δείχνων τον Έρρικο :

— Να συνοδεύσετε αυτό το παιδί ως το σπίτι του και να είδοποιήσετε την οικογένεια για ό,τι συνέβη.

Μ' αυτά τα σοβαρά λόγια έβγήκε ο μικρός γ κρού μ της «Ίστορικής» από το γραφείο του διευθυντού. Και ακολούθησε τον οδηγό του τρικλίζων σαν μαθυσμένος, σαν παραχαλισμένος από το κτύπημα της συμφοράς που τον βρήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Είς το σπίτι του Σομώ.

Ήταν Σαββατέσβραδο, στον κήπο ενός μικρού σπιτιού της οδού Αύγουστου Μπαγού, στο παρισινό προάστειο που λέγεται Ασιέρη. Στον κήπον αυτό, που τον έστόλιζε ή άνοιξις με τα καινούργια της φυλλώματα, δυο γυναίκες απέλαμβαναν—καθεμιά με τον δικό της τρόπο,—την γλυκύτητα του ωραίου δειλινού.

Η μία ήταν κυρία, ή άλλη κορίτσι. Η πρώτη, παχουλή, με κοντό φουστάνι και μ' άσπρη καμίζολα, εκάθητο άναπαυτικά σε μια κόκκινη πολυθρόνα «Βολταίρ» κ' έδιάβαζεν ένα βιβλίο, ένω

στο στρογγυλό πρόσωπό της έπλανάτο μειδίαμα μακαρίτητος.

Εκείνη την στιγμή, ή κυρία Σομώ ήταν ή εύτυχαστέρα των γυναικών. Γιατί το να διαβάξη μυθιστορήματα στον κήπό της, το θεωρούσε ως το ιδανικόν της γηίνης ευδαιμονίας. Το κουκλίτικο, το παιδικό πρόσωπό της έκαθρέπτει άφελώς τας διαφόρους συγκινήσεις που της προξενούσε το διάβασμα. Στα τραγικά μάλιστα μέρη, εγούρλωνε τα μάτια της κ' έψιθύριζε τα λόγια, σαν παιδί που συλλαβίζει το μάθημά του, ένω στα άλλα, τα πιο ήρεμα, χαμογελούσε κατευχαριστημένη ή κουνούσε το κεφάλι της σοβαρά κ' έπιδουκμαστικά. Τέλος πάντων, ήταν γλέντι να βλέπη κανείς

«Κατηγορούν τον μπαμπά για κλοπή!»

την κυρίαν Σομώ να διαβάξη μυθιστορήμα!

Και όμως, καμιά από τας περιγραφάς του βιβλίου της δεν μπορούσε να συγκριθί με το χαριτωμένο, το θελκτικό θέαμα που της παρουσίαζε, την στιγμή εκείνη, ή γύρω της πραγματικότητα: Ένα ωραίο κορίτσι, όρθιο μπροστά στο σιδερένιο τραπέζι του κήπου, τοποθετούσε 'ς ένα μεγάλο βάζο της πασχαλιές που είχε κόψη.

Σ' όλη την άνοιξη των είκοσιτριών της χρόνων, ή Λουίζα Σομώ είχεν έκτακτη πραγματικώς ευμορσία. Έμοιαζε του αδελφού της Έρρικου, με τη διαφορά μόνον, ότι τα χαρακτηριστικά της ήταν πολύ πιο κανονικά. Τα δε κατάμαυρα

μαλλιά της, χωρισμένα στη μέση και αταίθασμένα στα πλάγια, την έκαναν να φαίνεται λιγάκι σαν Ιταλική Παναγία και λιγάκι σαν Αθηνά. Όλοι έσοι την έβλεπαν, την εθαύμαζαν.

Έπιτέλους ή κυρία Σομώ άπεράσισε να κλείση το βιβλίο της και να κρέξη την κόρη της.

— Λουίζα μου, της είπε, μου φαίνεται πως είνε άργά... Λες να μάς ξέρη κ' άπόψε ο πατέρας σου τον κ. Άγγιλιάς; Στόνομα αυτό, το χαρούμενο προσωπάκι της νέας έσκυθρώπασε.

— Πάλι αυτός ο κ. Άγγιλιάς; έψιθύρισε.

Η μητέρα παρετήρησε την δυσάρεσκια της κόρης της και της έκαμε την παρατήρησι :

— Γιατί δεν χωνεύεις τον κ. Άγγιλιάς, Λουίζουλα μου;... Είνε νέος πολύ καλός, καθώς πρέπει, χαριτωμένος, και πρὸς τοίς άλλοις, φίλος του πατέρα σου.

— Φίλος, δεν βραυέσται άποκρίθηκε ή Λουίζα. Ο μπαμπάς τον έγνωρίσε άπλως στο ρεστοράν, όπου τρώνε μαζί κάθε μεσημέρι. Γιατί τον έσυμπάθησε, και πώς του ήλθε να μάς τον παρουσιάση, μα την αλήθεια δεν ξέρω κ' εγώ.

— Άρσὺν δεν ξέρης, να σου το πώ εγώ, υπέλαβε σοβαρά ή κυρία Σομώ. Ο πατέρας σου ρώτησε γι' αυτόν τον Άγγιλιάς κ' έλαβε της καλλίτερες πληροφορίες. Ήταν φοιτητής της Ιατρικής, τελεόφοιτος μάλιστα, άλλ' άναγκάσθηκε να διακόψη τας σπουδάς του, έπειδή επτώχευσε ο πατέρας του. Περιμάζευσε την άδελφούλα του, που την ανατρέφει και την σπουδάζει ο ίδιος με τη μεγαλύτερη άφροσύνη. Σήμερα εργάζεται 'ς ένα μεγάλο ιατρικό περιοδικό και κερδίζει τετρακόσια ως πεντακόσια φράγκα το μήνα. Οί προϊστάμενοί του, φαίνεται, τον εκτιμούν παρά πολύ και όλοι λένε πως είνε ένας νέος με μέλλον.

— Και τί μ' ενδιαφέρει έμένα το μέλλον του κυρίου Άγγιλιάς! έφώναξε ή Λουίζα μ' ένα κωμικό μορφασμό.

— Σ' ενδιαφέρει περισσότερο ίσως άπ' ό,τι νομίζεις, έφώναξε δυνατώτερα ή κυρία Σομώ, γιατί—μάθε το,—έζήτησε από τον πατέρα σου είς γάμον! Η νέα έκαμε κίνημα θυμού, που το κατέστειλε όμως γρήγορα και είπε άπλως :

— Δεν τον θέλω!

Η μαμμά εκούνησε το κεφάλι της.

— Και γιατί; ρώτησε. Μην ξεχνάς ότι έμαίς δεν είμαστε πλούσιοι και ότι ο πατέρας σου μόλις τα καταφέρνει να μάς συντηρή με το μισθό του ταμιά. Για, σκέψου καλλίτερα, κόρη μου!..

Τα τελευταία αυτά λόγια έκαμαν, φαίνεται, έντύπωσι στη Λουίζα, γιατί, άρσὺν έδίστασε λίγες στιγμές, είπε:

— Ναι, οα το σκεθώ... και τα ξαναλέμε. Πρὸς το παρόν, πηγαίνω να βάλω τραπέζι.

Και μπήκε στην τραπεζαρία, ένω ή κυρία Σομώ, εύχαριστημένη που έξετέλεσε καλά την διπλωματική της αποστολή, άνοιξε πάλι το βιβλίο της.

Υστερ' από λίγη ώρα, κτύπησε το κουδούνι της καγγελοπόρτας και παρουσιάσθη ο κ. Ευτύχιος Άγγιλιάς, ο ύποψητος γαμπρός.

Ήταν ένας άρκετά εύμορφος νέος, μετριου άναστήματος, εύρωστος και βαθεία μελαχροινός. Το εύγενικό, αν και κάπως άλλόκοτο έξωτερικό του θα έφαινετο εύχάριστο, αν δεν ήταν ή έκφρασις των ματιών του, που είχαν κάτι το διαπερατικό, το πολύ τολμηρό και συγχρόνως το ύπουλο.

Μόλις είδε τον νέο, που τον θεωρούσε από τώρα άρραβωνιαστικό της κόρης της, ή κυρία Σομώ άρχισε να τον προσφωνή με γέλια και χαρές :

— Ω, καλώς ώριτάτε, αγαπητέ μου κύριε Άγγιλιάς... Με συγχωρήτε μόνο που με βρίσκετε έτσι, αλλά είχα ξεχασθί με το μυθιστόρημά μου... Θα μου επιτρέψετε τώρα να πάω να ντυθώ... Η Λουίζα άς σάς κρατήση συντροφιάν... Αλήθεια, κόρη μου, δεν σε χρειάζομαι. Θα έτοιμάσω εγώ μόνη μου το γεύμα... Μπορείς να μείνης με τον κύριο Ευτύχιο... Με συγχωρήτε! όρεθούάρ!..

Και με τάτελειστα αυτά λόγια, ή καλή κυρία γάθησε στην κουζίνα, όπου άκούσθη σε λίγο να βιάξη και να μάλωνη μια μικρή ύπρητρια δεκάξη χρόνων,—την μόνη δα που είχε το πτωχό νοικοκυρόσπιτο.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΑΤΡΙΔΑ;

Αγαπητοί μου,

γραφέα, κάποια συνδρομήτρια της είχε κάμη αυτή την περιεργη έρώτησι: «Όταν ο πατέρας ενός παιδιού είνε από μια πόλι, ή μητέρα του από άλλη, και το παιδί τύχη να γεννηθί 'ς άλλη, τότε ποιά είνε ή πατρίδα του; Η πατρίδα του πατέρα του, ή πατρίδα της μητέρας

του, ή ή πόλις όπου έγεννήθη αυτό;» Αλήθεια πολύπλοκο ζήτημα, όπως το είπα κ' ή Διαπλάσις, που άποκρίθηκε ότι «συνήθως ή πατρίδα του πατέρα θεωρείται πατρίδα των παιδιών που γεννήθηκαν 'ς άλλη πόλι». Συνήθως ναί, αλλά είνε και περιστάσεις που δεν μπορεί κανείς να το πη: «Ας υποθέσωμεν παραδείγματος χάρι, ότι και ο πατέρας έγγλαθίταται στην «άλλη πόλι», ετάς Αθήνας να πούμε, όπου γεννήθηκε το παιδί του. Και έτι το παιδί μένει μαζί του, μεγαλώνει, ανατρέφεται, σπουδάζει εκεί. Έπειτα ένηλικιώνεται, γίνεται δημότης, έξασκει το επαγγελμα του, παντρεύεται, ζή τελοσπάντων ετάς Αθήνας. Μα ώρισμένως το παιδί αυτό είνε Αθηναίος. Έχει άποξενωθί πια από την πατρίδα του πατέρα του. Ή' αυτόν δεν είνε παρά μια ιδέα, μια άνάμνησις οικογενειακή. Μπορεί να ένδιαφέρεται, μπορεί νακούη τόνομά της με συγκίνηση, μπορεί ναχη εκεί και συγγενείς, μπορεί να την επισκεφθί καμμιά φορά και να κλάψη στην άγκαλιά τους ή ετούς έιρους τάτους των προγόνων του, μπορεί να την αγαπά,—άλλά όχι βέβαια όσο αγαπά κανείς την καθαυτό του πατρίδα: το μέρος όπου γεννήθηκε ο ίδιος, όπου πρωτοείδε το φώς, όπου πέρασαν τα παιδικά του χρόνια τα καλοθύμητα...

Έννοείται όμως, ότι μόνη ή γέννησις, μόνο το γεγονός ότι γεννηθήκαμε 'ς ένα τόπο, δεν άρκει για να μάς κάμη να τον αγαπήσουμε σαν πατρίδα. Ας υποθέσουμε τώρα, ότι ένα παιδί γεννήθηκε στην Κέρκυρα, όπου έτυχε να βροθούν μια φορά οί γονείς του, οί Πατρινοί. Το πήραν σε λίγες ήμέρες και γύρισαν ετάς Πατράς. Το παιδί ούτε την ξαναείδε την Κέρκυρα. Ή, δεν είνε άστειο να την λέγη πατρίδα;... Έγνωρίσα μια φορά έναν αξιωματικό, που παντρεύθηκε νέος και πέρασε τη μισή του ζωή ετής έπαρχίης. Είχε πέντε παιδιά και όταν τα παρουσίαζε, έλεγε: «Ο Γεώργιος μου είνε Πατρινός, ο Νίκος μου Κορινθίος, ή Κατρίνα Ζακυνθινή, ή Πετράκης Κερκυραίος και ή Φροσούλα Αθηναία!» Καθέναν, βλέπετε, από τα παιδιά του, είχε γεννηθί και 'ς άλλη πόλι, όπου δεν έμεινε παρά λίγα χρόνια ή λίγους μήνες. Ο μπαμπάς τους άστειεύετο βέβαια όταν τα έλεγε Πατρινός ή Ζακυνθινός. Ήταν όλα Αθηναίοι σαν τον πατέρα τους. Και πραγματικώς, ήλθαν κατοπί κ' έγκατεστάθησαν εδώ. Στην πατρίδα του πατέρα.

Και σε μένα συμβαίνει κάτι τέτοιο. Δεν είμαι από τους εύτυχημένους ανθρώπους που βλέπουν το φώς εκεί που το είδαν και ο πατέρας τους, και ο πάππος, και οί προπάπποι! που μένουν εκεί 'ς όλη τους τη ζωή, κ' έχουν έτσι μια μόνη πατρίδα, ώρισμένη και άδιαφιλο-

του, ή ή πόλις όπου έγεννήθη αυτό;» Αλήθεια πολύπλοκο ζήτημα, όπως το είπα κ' ή Διαπλάσις, που άποκρίθηκε ότι «συνήθως ή πατρίδα του πατέρα θεωρείται πατρίδα των παιδιών που γεννήθηκαν 'ς άλλη πόλι». Συνήθως ναί, αλλά είνε και περιστάσεις που δεν μπορεί κανείς να το πη: «Ας υποθέσωμεν παραδείγματος χάρι, ότι και ο πατέρας έγγλαθίταται στην «άλλη πόλι», ετάς Αθήνας να πούμε, όπου γεννήθηκε το παιδί του. Και έτι το παιδί μένει μαζί του, μεγαλώνει, ανατρέφεται, σπουδάζει εκεί. Έπειτα ένηλικιώνεται, γίνεται δημότης, έξασκει το επαγγελμα του, παντρεύεται, ζή τελοσπάντων ετάς Αθήνας. Μα ώρισμένως το παιδί αυτό είνε Αθηναίος. Έχει άποξενωθί πια από την πατρίδα του πατέρα του. Ή' αυτόν δεν είνε παρά μια ιδέα, μια άνάμνησις οικογενειακή. Μπορεί να ένδιαφέρεται, μπορεί νακούη τόνομά της με συγκίνηση, μπορεί ναχη εκεί και συγγενείς, μπορεί να την επισκεφθί καμμιά φορά και να κλάψη στην άγκαλιά τους ή ετούς έιρους τάτους των προγόνων του, μπορεί να την αγαπά,—άλλά όχι βέβαια όσο αγαπά κανείς την καθαυτό του πατρίδα: το μέρος όπου γεννήθηκε ο ίδιος, όπου πρωτοείδε το φώς, όπου πέρασαν τα παιδικά του χρόνια τα καλοθύμητα...

νικήτη, για να την αγαπούν μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς τους. Ο πατέρας μου, Ζακυνθινός, έτυχε να πανδρευθί στην Κωσταντινούπολι. Εκεί γεννήθηκα εγώ. Μωρό, με πήραν οί γονείς μου και με πήγαν στη Ζάκυνθο. Εκεί γνώρισα τον κόσμο, εκεί έζησα ως δεκαπέντε έτών. Ύατερα ή θα ετάς Αθήνας. Φοιτητής, δεν πήγαινα στη Ζάκυνθο, παρά τα καλοκαίρια και μετά πέντε χρόνια, έγκατεστάθηκα ετάς Αθήνας όριστικώς. Ποιά είνε τώρα ή πατρίδα μου, δεν μου λέτε; Η Κωσταντινούπολις όπου γεννήθηκα, και όπου έχω τους αγαπημένους συγγενείς της μητέρας μου; Η Ζάκυνθος, ή πατρίδα του πατέρα μου, όπου μεγάλωσα κ' εγώ και όπου πέρασα τα καλλίτερα μου χρόνια; Η αί Αθήνα, όπου ζω τόσον καιρό, κ' έχω το σπίτι μου, την οικογένειά μου, την εργασία μου;

Αγαπώ και τους τρεις τόπους πολύ. Μου είνε και οί τρεις έεροί. Πολλά πράγματα με συνδέουν με τον καθένα και τους συλλαγίζομαι πολύ και συχνά. Λέγω όμως,—όδοι: πρέπει ναχω κ' εγώ μ' ή πατρίδα,—ότι είμαι Ζακυνθινός. Και έβρανε γιατί διαλέγω την Ζάκυνθο; Όχι μόνον γιατί είνε ή πατρίδα του πατέρα μου, αλλά προπάντων γιατί αυτή γνωρίζω κ' αυτή αγαπώ περισσότερο. Για να έχω μάλιστα όλο το δικαίωμα να θεωρούμαι Ζακυνθινός, δεν είχαινα δημότης Αθηναίος. είμαι ακόμη δημότης Ζακυνθίου. Και κατά τύπος λοιπόν αυτή είνε ή ιδιαίτερη πατρίδα μου, όπως και κατ' ουσίαν. Γιατί συμπεραίνω τώρα, ότι πατρίδα του καθενός είνε εκείνος ο τόπος, που τον αγαπά ο ίδιος περισσότερο. Αδιάφορο αν είνε ή πατρίδα του πατέρα του, ή πατρίδα της μητέρας του ή ο τόπος όπου γεννήθηκε. Κ' αυτό εγώ θάπαντούσα στην παράξενη έρώτησι της φίλης μας: Το παιδί που έχει δυο τρεις φιλονεικούμενες πατρίδες, άς διαλέξη μια, όχι με το νού του, αλλά με την καρδιά του: Εκείνη που αγαπά.

Σας δοσιάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Την πάναγνη ψυχή σου, ό πεθαμένη Μικρούλα, την έζήτησα στους κάμπους, Μήπως λουλούδι έβγαί κει να γένη; Στους άνθισμένους δεν την βρήκα κάμπους.

Μην ή ψυχή σου έγίνηκε πουλιάκι; Έβήγα μίαν άγχή στο έρημο δάσος. Μή σ' άκούσει να ψάλλης τραγουδάκι; Σαν αλόκισι δεν σ' εύρηκα στο δάσος.

Στον ούρανό θροούσα μιά βραδιά, Τ' άστρα που έφέγγαν θλιβερά σά νε- [μωκέρια,

Και σ' εύρηκα και σ' έννοισα ψηλά. Που έφώλιαζε ή ψυχή σου μέσ 'ς άστρατα.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— Παράδοξος; ἐξεπλάγη ὁ Ἀμερικανός; μὰ δὶόλου! Ἀπεναντίας εἶνε χαριτωμένος.

— Χαριτωμένος πιθανόν, ἀλλὰ καὶ παράδοξος, υπέλαβεν ὁ μαρκήσιος. Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶνε ἡ ἐντύπωσίς μου. Δὲν μοῦ φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ νέος, ποῦ ἐγνώρισται πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνον. Εἶνε μάλιστα στιγμῆς, ποῦ δὲν τὸν ἀναγνωρίζω δῖόλου.

— Περιέργον! Σὰς φαίνεται, ἀλήθεια, ἀλλαγμένος; Ἀλλὰ εἰς τί, ἂν ὄχι στὸ καλλίτερο;... Μήπως παρετηρήσατε καμμίαν ἑλλειψιν ἐν μέρους του;

— Ἐλλειψιν πρὸς ἐμέ; ἀκριβῶς ὄχι! Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε εὐγενέστατος καὶ ἀβρότατος. Καὶ ὅμως... μοῦ φαίνεται τόσο διαφορετικός ἀπ' ὅ,τι ἦταν! Νά, σήμερα τὸ πρῶν, ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε, μοῦ ἐφάνη

τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ Νέλλη, ἡ μεγαλητέρα κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐκατομμυριούχου, εἰσήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἤκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα της. Εἶδε ἀκόμη καὶ τὸ νεῦμα τοῦ μαρκηρίου, τὸ κάθε ἄλλο παρὰ καθησυχαστικόν... Ἀμέσως ἐβγάλε μίαν μεγάλην κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ μαρκήσιος ἔσπευσαν πρὸς βοήθειάν της καὶ οἱ δύο. Προσπάθουν νὰναζωογονήσουν τὴν νεάνίδα, ἡ ὁποία κατέκειτο ὠχρότερα νεκρᾶς; καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ κυτταρχοῦν. Τόσονεφοβεῖτο ὁ μαρκήσιος μήπως δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ περισσότερο τὴν ἐμολογίαν ποῦ τοῦ ἔκαιγε τὰ χεῖλη, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ δὲν ἐβλεπε τὴν ὥρα νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπῆσαν συνομιλίαν.

Πρὶν ἀκόμη συνέλθῃ ἡ Νέλλη, ὁ κ. Δερινὺ ἀπεμακρύνθη μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα, ἀνίκανος νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παιζῇ τὴν θλιβεράν ἐκείνην κωμωδίαν.

— Μπαμπᾶ, ἐρωτᾷ ἡ Νέλλη, ἀνοι-

ἀνεγινώσκειτο ὅλη της ἡ ἀγωνία, καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ ἀπεμακρύνθη, μουρμουρίζων ἐναντίον τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος ἤμποροῦσε, κατὰ τὴν ἰδέαν του, νὰ καταπιῇ τὴν γλῶσσά του καὶ νὰ μὴν ὁμιλήσῃ παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐβεβαιώνητο δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε.

— Θὰ ἐστοιχηματίξω δέκα χιλιάδες δολλάρια, ἐμυρμουρίζεν ὁ Ἀμερικανός, ὅτι ὁ νέος ντέτεκτιβ τοῦ «Καρχαρίου» εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ὁ ἴδιος, δηλαδή ὡς νὰ λέγαμε, τὸ πιὸ χαριτωμένο παιδί ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰπαντήσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐτελείωσε τὰς προετοιμασίας του καὶ συνητήθη κατόπιν μὲ τὸν μαρκήσιον Δερινὺ, διὰ νὰ κανονίσουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀντικαταστάσεως.

— Καὶ ἄλλη δυσκολία παρουσιάσθη ἄξαφνα, Μωρίς, τῷ εἶπε φιλικῶς ὁ μαρκήσιος; θὰ εἶχα μεγάλας τύψεις, ἂν δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα.

— Μήπως δὲν σὰς ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδον εἰς τὸ κελλί τοῦ φυλακισμένου;

— Ὁχι, Μωρίς, δὲν εἶνε αὐτό. Εἶνε

ΛΥΚΟΙ ΣΤΗ ΣΤΕΠΠΑ

[Ρωσικὸν Διήγημα]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 17)

Μὲ θυμόν, τὸ πετᾷ εἰς τὸν θρόνον. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἕνα πρᾶγμα ἀντίστέκεται εἰς τὸν ἀλαζόνα αὐθέντην. Νὰ χαθῇ!..

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἰσθάνεται πλέον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀλομόναχου. Βλέπει ἀκόμη, ὅτι μὲ ὅλες τῆς γούνας ποῦ φορεῖ, τὸ κρῖο παραλύει τὰ μέλη του, ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰγωνισθῇ ἀποτελεσματικῶς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Καὶ διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, τοὺς πετᾷ τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, τῆς δύο ἀλεπούδες ποῦ εἶχε σκοτώσῃ στὸ κυνήγι.

Οἱ λύκοι τῆς ἀρπάζουν σὰν θησαυρό. Τρεῖς τέσσαρες μάλιστα μαλώνουν μεταξῦ των, σκοτώνονται, ποῖός νὰ τῆς πάρῃ. Οἱ ἄλλοι ὅμως τοὺς τῆς ἀφίνουν καὶ, ἀφοῦ ἐσταμάτησαν μίαν στιγμὴν, τρέχουν πάλιν, νὰ προσφάσουν τὸ ἔλκηθρον, ὅπου βλέπουν λεῖαν ἀρκετήν: Τὸν ἀνθρωπον, τὰ ὄλογα καὶ ἴσως καὶ ἄλλες ἀλεπούδες σκοτωμένες...

Ὁ κίνδυνος εἶνε πλέον τόσοσὺν μεγάλος, ὥστε ὁ ἀλαζὼν Βλαδίμηρος κύπτει τὴν κεφαλὴν. Ἐνας μόνον τρόπος σωτηρίας τοῦ μένει: Ἡ φυγὴ. Εὐτυχῶς ποῦ τὰ ὄλογα, τρομαγμένα καὶ αὐτὰ, ἄλλο δὲν ζητοῦν, παρὰ νὰ διπλασιάσουν τὴν ταχύτητα των. Ἀλλ' ἀπὸ πίσω, τὴν διπλασιάζουν καὶ οἱ λύκοι. Καὶ τὴ κυνήγι ἐξακολουθεῖ ἀμείλικτον, τρομερόν, ἀκατάπαυστον.

Ἐπιτέλους, ἐκεῖ-κάτω, μέσα εἰς τὴν λευκότητα τῆς στέππας, ὁ Βλαδίμηρος διακρίνει ἕνα μαῦρο σημάδι, ποῦ ὀλοένα μεγαλώνει. Εἶνε μία ἴσ μ π α, ἀθλία χωριάτικη καλύθη, σκεπασμένη μὲ κοπρίαν, ὅπου, διὰ νὰ γωνιζώνται κατὰ τοῦ ψύχους, ἄνθρωποι καὶ ζῶα ζοῦν εἰς στενὴν συνάφειαν.

Ὁ ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ὡς τώρα κατεδέχθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς κατοικίαν μουζίκου, συλλογίζεται ὅτι ἡ ἴσ μ π α ἐκείνη εἶνε ἴσως δι' αὐτὸν ἡ σωτηρία. Ἀμφιβάλλει ὅμως ἀκόμη, διστάζει ἂν πρέπη νὰ καταρῦγῃ ἐκεῖ, διότι ἔχει τὴν πεποθητήν ὅτι μόνον ἡ ἀνδρεία εἶνε τὸ καταρῦγιον τῶν εὐγενῶν.

Ἀλλὰ μόλις ἠκούσθησαν τὰ κουδούνια τοῦ ἐλκῦθρου, ἕνας ἄνθρωπος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καλύθη καὶ ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τοῦ ταξειδιώτου, τὸν ὁποῖον ἐμάντευσε κινδυνεύοντα.

Μία τύψις θλίβει τώρα τὸν Βλαδίμηρον. Μήπως κούδαλεῖ ἀπὸ πίσω του τὸν θάνατόν;...

Τὸ φωνάζει εἰς τὸν μουζίκον, ἀλλ' αὐτὸς δὲν πτοεῖται. Βοηθεῖ τὸν ἄρχοντα νὰ πεζεύσῃ, ξεζεύγῃ τὸ ἔλκηθρον, εἰσά-

γει καὶ τὰλογα εἰς τὴν πτωχικὴν τοῦ ἴσμπαν, καὶ εἰς τὴν παφάτρησιν τοῦ Βλαδίμηρου:

— Μὰ ἐφθασαν οἱ λύκοι, θὰ μᾶς ριχθοῦν καὶ αὐτὴ ἡ καλύθη δὲν εἶνε ἀρκετὰ στερεὴ γιὰ νὰνθῆξῃ!

— Θάντισταθούμε! ἀπαντᾷ ὁ μουζίκος, δειχνόμενος τὴν καραμπίναν τοῦ κυνήγιου καὶ ἕνα παλητοῦζεκο ποῦ εἶχε αὐτός.

Οἱ λύκοι εθάνουν καὶ περικυκλώνουν τὴν ἴσμπαν θέλουν, φαίνεται, νὰ τὴν πολιορκήσουν. Ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ χωρικοῦ ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἀριστοκράτην ὅλην τὴν ψυχραιμίαν, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν εἶχε χάσῃ. Καὶ ὁ δύο τότε, ὠχρῶς μὲνος ὅπως ἀπὸ τὰ τοιγώματα τῆς ἴσμπας, σκοπεύουν διὰ μέσου τῶν ἀλλεπαλλήλων δοκῶν, αἱ ὁποῖαι τὰ σχηματίζουν, πυροβολοῦν καὶ σκοτώνουν λύκους πολλούς. (*) Ἡ λύσσα τῶν δύο ἐπιζώντων δὲν ἔχει πλέον ὄριον. Ἐφορμοῦν ἐναντίον τῆς ἴσμπας καὶ ὁ ἕνας κατορθώνει νὰ περάσῃ τὸ μισόν τοῦ σώματος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς δοκοῦς. Ἡδὴ τὸ δόντια του ξεσπάζουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν γούναν τοῦ Βλαδίμηρου, ὁ ὁποῖος ἀρπάζει τὴν καραμπίναν του μὲ τὰ δύο χεῖρια, διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς ρόπαλον, ἐνῶ ὁ μουζίκος μὲ ἕνα μυτερόν μαχαίρι ποῦ βγάξει ἀπὸ τὴν ζώνην του, τὸν κυττά.

Ὁ λύκος μένει ἐκεῖ, καρφωμένος καὶ σὺρλιάζων.

Ὁ σύντροφός του, ὡς νὰ ἐφοβήθη μὴ πάθῃ τὰ ἴδια, ἀππαρῦνεται τέλος καὶ φεύγει. Ὁ Βλαδίμηρος στρέφεται τότε πρὸς τὸν μουζίκον, τὸν εὐχαριστεῖ, τοῦ λέγει τὸνομά του καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς θέλει νὰ τὸν ἀνταμείψῃ.

Ὁ ἄρχοντας, ἀποκρίνεται ὁ χωρικός, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μ' ἀνταμείψῃ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ μπόρεσα νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος. Πόσες φορὲς ἡ εὐγενική ἀρχοντίσση Ὀλγα δὲν ἤλθε νὰ μᾶς παρηγορήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ στὸ εἰσπραχικό μας! Ἐμεῖς λοιπὸν χωριστοῦμε εὐγνωμοσύνη.

Ὁ ἀλαζὼν ἀριστοκράτης συγγινεῖται ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, κατανοεῖ τέλος ποῖον γόητρον ἐξαστεῖ τριγύρω της ἡ καλωσύνη καὶ ἀναγνωρίζει: τώρα εἶνε καὶ ὁ πλέον υπερήφανος κάποτε καταβάλλεται καὶ ταπεινοῦται.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Βλαδίμηρου πρὸς τοὺς πτωχοὺς μουζίκους μετεβλήθη ἐντελῶς. Δὲν τοὺς περιφρονεῖ πλέον, ἀφοῦ εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν χρεωστῆ τὴν ζωὴν του. Καὶ ἡ καλὴ Ὀλγα βλέπει μὲ μεγάλην τῆς χαρὰν, ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶνε πλέον ὁ ἀλαζὼν, ὁ υπερήφανος καὶ σκληρὸς ἀριστοκράτης ποῦ ἐγνώριζε.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 17.

Ἀλλὰ τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς μεταβολῆς δὲν τὴν ἔμαθε ποτέ. Ὁ Βλαδίμηρος, διὰ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ τὴν ταπεινώσιν του, δὲν τῆς διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν λύκων. (Clotilde Leclerc)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α') Μαγικὴ Εἰκόνα

— Καλέ, ποῦ πῆγε αὐτὸς ὁ Μαθός; Τώρα τὸν ἐβλεπα!..

Μήπως τὸν βλέπετε σεις;

β') Παιγνίον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεοδάντην

ΤΩΡ	ΑΙ	Ο	ΔΗΣ
ΟΣ	ΕΚ	ΔΙ	ΑΣ
ΝΕ	ΜΕ	ΜΗ	ΑΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ὀμηρικῶν ἥρώων.

γ') Πίνγμα

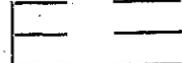
Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Νικηφόρου Εὐζώγου

Θὰ φωτίσω καὶ τί: Ποῖα πόλις εἶν' ἐκείνη, Ποῦ ἂν τῆς κόψῃς τὸ αὐτί, Μ' ἕνα κέρμα τὸ θά μείνη

λύσεις τοῦ 1ου φύλλου

	Θ								
			Θ						
							Θ		
	Θ							Θ	
				!					
				Θ					
							Θ		

α') Ἴδου ποῖαι μύγα; θὰ μετατεθοῦν. β') Ἄν ἀφαιρεθοῦν τρία σπέρτα, μένον:

γ') Loin des yeux, loin du coeur.

νη πῶς εἶχα ἐμπρός μου...τὸν ἄλλον! — Τὸν Ῥοδόλφον; ἐπιθύρουν ὁ Βωτιέ.

— Μάλιστα, τὸν Ροδόλφον, τὸν υἱόν μου.

— Ἀδύνατον, φίλε μου! ὑπέλαβεν ὁ ἀδαμαντοπώλης μὲ συγκίνησιν. Ἐγίναντε θῦμα κάποιος παραισθήσεως. Ξεύρετε πολὺ καλὰ, ὅπως καὶ ἐγώ, ὅτι ὁ Ροδόλφος εἶνε στὴν φυλακὴν. Δὲν τὸν εἶδατε τὴν ἡμέραν ποῦ συνελήφθη στὸ Ντροῦλι;— Ἄν καὶ δὲν τὸν ἀναγνωρίσατε;

— Ναι, μοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν ἀνεγνώρισται ἀλλά... ποῖός ξέρει, ἂν δὲν ἔκαμα λάθος;... Ἐφέρετε σεις, Βωτιέ, πόσον ὀμοιάζουν αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ.. Ἄλλως τε, ὁ συλληφθεὶς εἰς τὸ Ντροῦλι — Λατίν, ὁ φυλακισμένος... ἐπέμενε πάντοτε ὅτι ἦτο ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Τότε λοιπὸν, ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς ὁ κ. Χόλκερ, ὁ ἦρωας τοῦ «Καρχαρίου», ὁ ντέτεκτιβ, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ὁ διάσημος κλέπτης «Ρ»;

Ὁ μαρκήσιος ἔκαμε νεῦμα ἀμφιβολίας.

γούσα τέλος τὰ μάτια εἶνε ἀλήθεια;

— Δὲν... δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένο, ψελλίζει ὁ Ἀμερικανός; γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶνε παρ' ἀπλῆ ὑπόθεσις.

— Τὸ πιστεύετε ὅμως σεις;

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, συνειθισμένος νὰποκρίνεται μᾶλλον ἀποτόμως, ἀπ' εὐθείας, παρὰ πλαγίως, μὲ περιφράσεις καὶ ὑπεκφυγὰς, δὲν ἤκουσε τώρα παρὰ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του καὶ ἀπεκρίθη καθαρά:

— Ὁχι, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἡμῶν βεβαία, ἐπιθύρουν ἡ Νέλλη. Αὐτὸ, πραγματικῶς, εἶνε ἀπαράδεκτον. Ὁ κ. Δερινὺ, ὑπερ' ἀπὸ τόσα καὶ τόσα ποῦ ὑπέστη, εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ φαντάζεται καὶ ἄλλα.

— Ἰσως, ἀπεκρίθη ὁ ἐκατομμυριοῦχος; καὶ ἴσως νὰ εἶνε αὐτὸ ἡ αἰτία τῶν ἀμφιβολιῶν του. Θὰ ὑπάγω τώρα νὰ τὸν εὔρω καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, Νέλλη, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφίσω, ἂν δὲν ἐξακριβώσω τί συμβαίνει. Θὰ σοῦ φέρω ἀμέσως τὴν ἀπάντησι.

Ἡ Νέλλη ἐσήκωσε πρὸς τὸν πατέρα της δύο μεγάλα μάτια, εἰς τὰ ὁποῖα

μιά δυσκολία, ἐντελῶς ἄλλου εἶδους. Ἡ μίς Νέλλη Χόλκερ ἐλιποθύμησε μόλις ἤκουσε ὅτι...

— Ἡ μίς Νέλλη... ἐπιθύρουν ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ κοκινίζων. Αὐτὴ εἶπατε, ἐλιποθύμησε!..

— Ναι, μόλις ἤκουσε, ὅτι ὁ λαμπρὸς νέος ποῦ μὲ τόση τῆς εὐχαρίστησι ἐγνώρισε στὸν «Καρχαρία», μπορεῖ νὰ εἶνε ἕνας... ἕνας κλέπτης! συνεπλήρωσε μὲ κόπον ὁ μαρκήσιος.

— Ἀλήθεια... δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, ἐπιθύρουν ὁ Μωρίς, κλίνων τὴν κεφαλὴν.

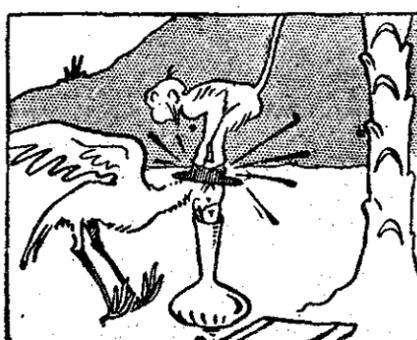
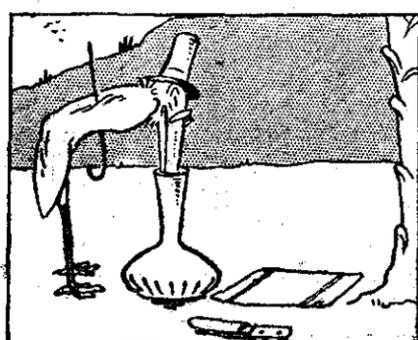
Ἀλλ' ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἠρώτησε ζωηρά:

— Καὶ τί εἶπε; τὸ ἐπίστεψε;...

Ὁ κ. Δερινὺ ἠτοιμάζετο νὰπαντήσῃ, ὅταν ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν δύο κτυπήματα καὶ συγχρόνως ἡ χονδρὴ φωνὴ τοῦ κ. Χόλκερ, ὁ ὁποῖος ἐξήτοῦσεν ἀκρίαισιν μὲ τρόπον τόσοσὺν ἐπιτακτικόν, ὥστε, μ' ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Μωρίς δὲν ἤμπόρεσαν νὰ μὴ γελάσουν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΙ ΕΠΨΘΕΝ Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ κ. ΠΕΛΕΚΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

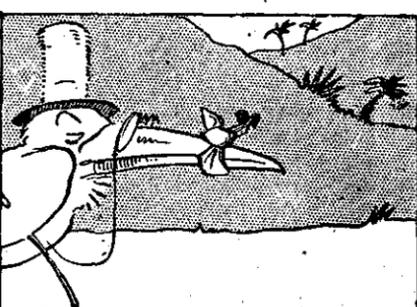
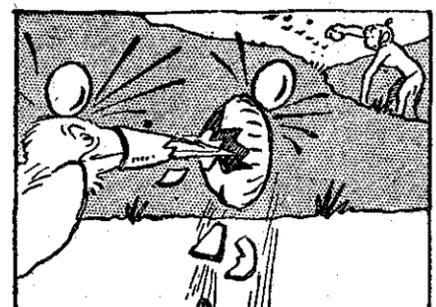
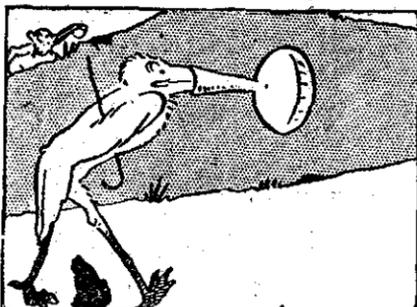

— Καλημέρα σας, κύριε Πελεκανόπουλε! λέγει ο πονηρός κ. Μαϊμουδίδης. Έδώ μέσα έχω κάτι φράσα φροντούκια. Μου τὰ φυλάξτε μιά στιγμή, ως να πάω να φέρω ένα... φροντουκοσπάστη, να τὰ φάμε μαζί και να μιλήσουμε;

— Πολύ ευχαρίστως, φίλε μου! Μὰ να γυρίσετε γρήγορα;

Κρυφαγελών ο κ. Μαϊμουδίδης φεύγει, διὰ νὰ κρυφθῆ ἕνα μέρος; και ὁ κ. Πελεκανόπουλος κατεβαίνει, διὸ νὰ φυλάξῃ τὰ φροντούκια... Ἄλλ' ἔπειδή εἶνε παλὺ λαίμαργος καὶ ἀνυπόμονος, σὺλλογίζεται: «Μὰ τί χροιάζεται ἐργαλεῖο; Γίνεται καλλίτερος φροντουκοσπάστης ἀπὸ τὴ μύτη μου, ;» Καὶ ἀπερισκέπτως,

χώνει λίγο τὴ μύτη του μέσα στὴν καράφα. Αὐτὸ ἐπερίμενε κοιμημένος και ὁ πονηρός κ. Μαϊμουδίδης ὁ ὁποῖος ἐξομῶν ἀμέσως, πηδᾷ μ' ὄλο του τὸ βίβρος ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ κ. Πελεκανόπουλου και ἔτσι ὅλη ἡ μύτη τοῦ δυστυχισμένου χώνεται καὶ σφηνώνεται στὴν καράφα! Που νὰ τὴν βγάλῃ πλέον! Οὐτε νὰ φάγῃ ἡμπο-

ρεῖ οὔτε νὰ μιλήσῃ, οὔτε καλά—καλά νὰ πανεύσῃ. Καὶ τρέχει βιαστικά εἰς τοῦ γιαιτροῦ, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ γυάλινον ἐκεῖνο βσανιστήριον...

Ὁ κ. Μαϊμουδίδης ὅμως δὲν ἀρκεῖται ὡς ἐδῶ. Ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς ἕνα λώφρον, παραφυλάττει τὸν κ. Πελεκανόπουλον και καθὼς περνᾷ ἀπὸ κάτω, τὸν ἀρχίζει στῆς

καρδιές. Ἄλλὰ τὰ καρδιὰ του τοῦ πετῆ εἶνε καρδιὰ τοῦ κακάου, σκληρὰ και μεγάλη. Κ' ἐν ἄπ' αὐτὰ βοῖσκει τὴν καράφα και τὴν κάμνει κοιμητῖα.

Ἐτσι ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ βσανιστήριον ὁ κ. Πελεκανόπουλος. Ἡ μύτη του ὅμως εἶνε πληγωμένη, ματωμένη, και πηγαίνει εἰς τοῦ γιαιτροῦ, διὰ νὰ τοῦ τὴν

περιποιηθῆ. Καὶ ὁ γιαιτρός του τὴν δένει. Δυὸ μέρες πρέπει νὰ τὴν ἔχει δεμένην. Ἄλλο βάσανον! Δυὸ μέρες ὁ κ. Πελεκανόπουλος οὔτε θὰ φάγῃ οὔτε θὰ μιλήσῃ. Καὶ εἶνε τόσοσ λαίμαργος, ὅσον και φλύαρος. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ τοῦ γίνῃ μάθημα διὰ τὸ μέλλον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚῶΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἰσμήνη, βλέπουσα μίαν κηδέαν:

—Μαμμά, ποῦ πάνε οἱ περὶμένοι;

—Στὸν οὐρανὸ, παιδί μου.

—Τότε, μαμμά, πῶς γυρίζουν πίσω οἱ παπαδες;

(Γεγόνος).

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκατάκι

—Γιατί τὸ ἄλογο αὐτὸ εἶνε ὀθλασπρό, Γοτό;

—Κρίμα ἔ; ἐσέκανε, Ἀλλά!

Ἐπειδὴ γέραςε πολύ, τοῦ ἄσπρισε ὄλο τὸ μαλλί.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου.

—Νηπιακὴ φιλοσοφία, μεταξύ ἀδελφῶν.

—Δικός μου, εἶνε ὁ μπαμπᾶς!

—Ὅχι, εἶνε δικός μου!

—Δικός μου, σοῦ λέω!

Καὶ ὁ ἕνας θωμιωμένος;

—Μὰ ποῦ τὸν βρήκες ἐστὶ;

Καὶ ὁ ἄλλος θρακαυδύτικος;

—Στὴν κάμαρά του!

(Γεγόνος)

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἄθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐφορῆιδου τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1915

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡῶΝ

Ἡ Ἡρώς τῆς Λιένης συντάξῃ μίαν πτωχὴν Κορφατοπούλαν, τὸ Πειρατικὸν δὸ πτωχὰ Ἰππερωτάκια και τὸ Κελαρῶν Ρυάμιον δὸ γαυτονοπούλα σου. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ γίνουσαν συνδρομηταί μου, ἀλλὰ δὲν ἔχουσαν τὰ μέσα. Ἐλπίζω, ὅτι οἱ εὐπορώτεροι ἀπὸ τοῦς φίλους μου θὰ τὰ ἐγγράψουσαν με εἰσφοράς.

Τὸ Ἐθνικὸν Ὀνειρον μου γράφει: «Ἡ Χάρις ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῖος ἔχει τὸ μεγαλύτερον Λεῖκωμα Μικρῶν Μυστικῶν. Τὴν πληροφοροῦμαι λοιπόν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἀριθμὸς τῶν τετραδίων, τὰ ὅποια συνέλεξε ἐντὸς τοῦ 1915, ἀνερχεται εἰς 60. Ἐκ τούτων τὰ 21 γιὰ τὸ καλᾶθι, τὰ 20 τρώγονται και τὰ 19 ὠραία. Τὰ τῶν δύο τελευταίων κατηγοριῶν θὰ τὰ δέσω εἰς Λεῖκωμα, περιμένω ὅμως πρώτα νὰ τὰ κάμω 40, διὰ νὰ εἶνε ὁ ἀριθμὸς στοιγγυλός. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ μου λέγει, ὅτι τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς Χάριτος θὰ ἀπάγωνται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὠραίων, γι' αὐτὸ θὰ τὴν παρακαλοῦμαι νὰ μὴ στείλῃ τὸ τετραδίον ποῦ μου λείπει, διὰ νὰ τὰ δέσω, και ὑπόσχομαι νὰ τῆς στείλω κ' ἐγώ.

«Μοῦ ἄρετε πολύ, —μοῦ γράφει ὁ Ἦρος

τοῦ 1913, —ἡ κριτικὴ ἐκείνη ποῦ ἔκαμε γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας στὸ πρώτο φύλλο. Ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ὠφέλιμον νὰ γίνεταί μία τοιαύτη κριτικὴ διὰ τὴν ἐκάστοτε δημοσιευμένην Σελίδα, διότι τοιοῦτοτρόπως θὰ μὰς ὑπεδεικνύοντο τὰ σφάλματά μας και θὰ ἐπροσπαθοῦσαμε νὰ τὰ διορθώσωμα». —Αὐτὸ νομίζω κ' ἐγὼ και διὰ τούτο ἡ κριτικὴ θὰ γίνεταί τακτικῆ. Καὶ δὲν θὰ εἶνε μόνον τὰ λάθη ποῦ θὰ ὑποδεικνύονται, ἀλλὰ, ἀκόμη ὠφελιμώτερον, και ταξινομητὰ προτερήματα. Φυσικά, ἂν εἶχα τόπον και καιρόν, θὰ ἐδημοσίευσ κριτικὴν δι' ὅλα τὰ κομμάτια ποῦ λαμβάνω ἢ ὠφέλεια τότε θὰ ἦτο μεγαλύτερη. Ἄλλ' ἀφοῦ αὐτὸ δὲν εἶμπορὸ νὰ τὸ κάμω, θὰ περιορίζωμαι τοῦλάχιστον εἰς τὰ δημοσιευόμενα.

Δὲν εἶπα νὰ γράφετε χωριστὰ τὰ κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας; Νὰ τί ἐπήγες νὰ πλῆθ σήμερα ὁ Τρολλὸς Κεφαλλονίτης: Ἄνοίγω, εἰς στιγμὴν βίας, τὸν φακέλλον ποῦ μοῦ ἔστειλε, τραβῶ ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτί και διὰ ἀδᾶζω: «Φιλότητῃ μου Διάπλάσι, ἔλαθον τὰ τετραδία τῶν Μ. Μυστικῶν και σ' ἐυχαριστῶ...» Ἦράμμα, λέγω με τὸν νοῦν μου, ἄς τὸ φυλάξω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, διὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσω μελικύριον. Ἄλλὰ ποῦρα ποῦ κάμνω τὴν ἀλληλογραφίαν και τὸ ξαναδιδάξω, βλέπω ὅτι παρακάτω, τὸ γράμμα αὐτὸ εἶνε... κομμάτι διὰ τὴν Σελίδα! Ἐπρεπε λοιπόν νὰ τὸ ἐφύλαξα εἰς

τὰ κομμάτια. Ἄλλ' τότε δὲν θὰ εἶχαν ἀπάντησιν εἰς τὸ γράμμα τοῦ Ὁ Τρολλὸς Κεφαλλονίτης, ἐνῶ τώρα πάλιν κινδυνεύει νὰ μὴ ἰδῇ τὸ κομμάτι τοῦ ἀναφερόμενον εἰς τὸν κατάλογον αὐτοῦ τοῦ φύλλου, τὸν ὅποιον ἔκαμα και ἔστειλα εἰς τὸ Τυπογραφεῖον ἀπὸ χθές. Θὰ θυμηθῶ νὰ τὸ προσέσω, ἔταν ὅταν μοῦ φέρουσαν «διόρθωσιν» ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον; Θὰ θυμηθῶ τοῦλάχιστον νὰ τὸ βάλω εἰς τὰ κομμάτια τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος; Ἡ θὰ μετρεσθῆ με τὰ γράμματα και θὰ πᾶν χαμένος;... —Αὐτὰ εἶπα; τὰ γράφω, διὰ νὰ ἰδῆτε ὅλοι, ἀπὸ ἐν μὴν παράδειγμα, πόσον εἶνε ἀναγκαῖον, ἀπαραίτητον, διὰ τὸ συμφέρον μου, νὰ συμμορφώσθε πιστῶς με τὰ, ὁδηγίας μου. Λοιπόν, τὰ κομμάτια σας χωριστὰ. Ποτὲ μαζί με τὸ γράμμα.

«Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον, —μοῦ γράφει τὸ Ἔνα Χιωτάκι —εἶδα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἡρωῆς Σάμου, ἡ ὅποια νομίζε, ὅτι δὲν ἔχεις παλαιότερους συνδρομητὰς ἀπὸ αὐτὴν και τὴν ἀδελφὴν τῆς, διότι εἶνε τώρα δέκα χρόνια ποῦ σὲ λαμβάνουσαν. Μόνον ;... Τ' ὅτι ἔλαγε τώρα, ἂν ἐμάνθην ὅτι ὄχι δέκα, ἀλλὰ δεκαεπτὰ χρόνια συνεχῆ εἶνε ποῦ ἔρχεσαι τακτικὰ τὴν οἰκογενεῖάν μου! Ἡ ἀδελφὴ μου πρώτῃ ἐνεργῆσιν συνδρομητρία τὸ 1898 και εἶχε τὸ ψευδώνυμον Μασίτσα τῆς Χίου. Ἐγὼ δὲ ἔμαθα νὰ διαβάξω με τὰ παιδικὰ διηγήματα τῆς Κυρᾶ Μάρθας ποῦ ἐδημοσίευσες τότε». Λοιπόν, ἔλαγε ἄλλος ἀρχαιότερος; Ἄς μὰς τὸ πῆ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Λιγὴ δὲν ἐπιδοκιμάζει καθόλου «τὴν ἐλλογικὴν κίνησιν τῶν ἀγοριῶν», δηλαδή, τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας ποῦ δημοσιεύουσαν, ζητοῦντες ψήφους διὰ τὰ ψευδώνυμά των και τὰ τῶν φίλων των. Καὶ προτρέπει τὰ κορίτσια νὰ τοῦς δώσουσαν ἕνα μόνον ἄρμα τώρα με τὸ Δημοφύρισμα. Πῶς; Νάποσχοῦν τῶν ἐλλογῶν, ὅπως οἱ Βενζελικοί! Ὅχι! Ἄλλ' ἀπαντᾶτε «νὰ λάθουσαν μέρος διὰ ἀνεξαρτέτους και νὰ ψηφίσουσαν ὡς ἐνεστέως ἀνεξαρτέτοι και σύμφωνα με τὴν καλίσθησαν των.» Καὶ αὐτὸ δικαιοῦμά των!

Ἐρωτίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα και οἱ ἔξῃς: Νικηφόρος Εὐζώνος, Μικρὸς Πρόδοκος, Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Κλέφτου Βόλι, Διότητος Κωνσταντοῦ, Ἰρις Κουλιμά, Στενημαρτωλάκι και Ἐλίτη. —Ἐξέτελεσα τὰ παραγγέλια των και τοῦς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

Ἐβδομάδα θὰ σταλῆ εἰς τοῦς συνδρομητὰς του.

Ἐγενον ἕνα θαυμάσιον βιβλίον, ἐντελὸς εἰρωπαϊκῆς κομψότητος ἀπὸ 200 σελίδας, με ὠραῖον εἰκονογραφημένον ἐξώφυλλον, (παριστᾷ με χροῖματα τῶν Κόκκινου Βράχου κατὰ σχέδιον τοῦ ζωγράφου κ. Ροῦμπου), και με μίαν μελέτην, ὡς πρόλογον, τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμά περὶ τοῦ συγγραφέως, τοῦ ὁποῖου δημοσιεύεται και νεωτάτη εἰκὼν. Τιμᾶται δὲ δρ. 3 και Ταχυδρομικῶς 3,50.

Ὁ «Κόκκινος Βράχος», τὸ μυθιστόρημα ἀπὸ τὸ ὅποσον ἐξήχηθῃ τὸ πασίγνωστον δράμα «Φωτεινὴ Σάντρα», θεωρεῖται ἐν ἀπὸ τὰ ὀρασιότερα και ποιητικώτερα τῆς φιλολογίας μας. Ἄν εἶνε ὅμως κατὰλληλον διὰ παιδιὰ. Δι' αὐτὸ τὸ σμικρὸν μόνον εἰς τοῦς μεγάλους φίλους μου, ἀπὸ δεκαοκτὸ ἐτῶν κ' ἐπάνω. Οἱ ἄλλοι ἄς ἀναγγείλουσαν τὴν ἐκδόσιν του εἰς τοῦς μεγαλύτερους των ἀδελφούς και εἰς τοῦς γονεῖς των, ἂν εἶνε φιλικανθρώστια. Ὁ «Κόκκινος Βράχος», με τὴν ἀπαρμύλλον κομψότητά του, εἶνε κατὰλληλότερος και εἰς δώρον τοῦ Ν. Ἐτους. Ἄλλὰ τὰ εἶπαμε: διὰ μεγάλους.

κίς, κ. Ἀνδρέα Λίδου, κ. Νικηφόρος Εὐζώνος, ἄ. Ἐβελίνα, κ. Γυθειωτάκι, ἄ. Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ σταλῶσαν: Ἡ Σεντενεμένη Κορφατοπούλα, (0) με Ὁραῖαν Κέουριαν, Ἀνθοσπαρμένην Χίου, Ρεζεντᾶ, Ὁραιοπαθῆ, —τὸ Κλέφτικον Βόλι (0) με Τέλλον Ἄγραν, Φάουρα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν. —Ἡ Χουσὴ Ἄκτις (0) με Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἡρωῖδα Ἑλληνοπούλαν, Πατριῶν Ναυτοπούλου. —Ἡ Μεσορημακὴ Ἄκτις (0) με Ἐνα Χιωτάκι, Φούλαν, Φούουλαν, —ὁ Ἀετιθεῖς (0) με Μέγαν Ναπολέοντα.

Ἡ Διάπλάσις ἀσπάξεται τοῦς φίλους τῆς: Ναυτοπούλαν (ὅσον ἔστειλα) Σεντενεμένην Κορφατοπούλαν (ναί, αὐτὸ εἶνε καλλίτερον) Λαοισοσάκι Ἀγκαθᾶκι (δύνασαι) Ἀσθημα τῆς Πατρίδος (εὐχαριστῶ πολὺ) βραδέον ἔστειλα) Ἡρωῖδα Ἑλληνοπούλαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπᾶθωμα) Κοσμοκοσμοῦρα (κάθε φύλλον λεπτὰ 25) Ἐνδοξὸν Γαλλίαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπᾶθωμα) Ἀντιγόνην Δ. Ζάμπα (ἀκατάλληλον τὸ ψευδώνυμόν σου νὰ ἐλλέξῃ; ἄλλο). Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (βραδέον κτλ. ἔστειλα) Ἀσπιῶν τῆς Ἐλευθερίας (τὸ Δημοφύρισμα θὰ γίνεταί πάντοτε ὅπως φέτος;) Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας (ἔχει καλῶς ἔστειλα) Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου (ἀδύνατον!) Θαλασσοπούλου τοῦ Στόλου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπᾶθωμα) Ἀνθοπούλα τῆς Βενετίας (εὐχαριστῶ και πολλὰ μαζί φάνε τὸ καθένα νὰ εἶνε γραμμένον χωριστὰ) Ἀῖσαν τοῦ Ἀρίονος (εὐπὸ ταινίαν) ἂν πᾶ ὄχι μεσὰ εἰς κλειστὸν φακέλλον σαν γράμμα, ἀλλὰ εἰς περικάλυμμα ἢ εἰς ἀνοιχτὸν φακέλλον, σαν ἐφημερίδα) Νεογὸν Ἐυπατριῶδη (ἔχει καλῶς) Γλαβῶν τὸν Πατρεᾶ (ἔστειλα) Δομα τῆς Ἀηδόνας (χρῆμα πολὺ ἔστειλα) Β. Δ. Μ. (εὐχαριστῶ και ἀπαντῶ νὰ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις) Κύναιον Ἄσμα (πολλὰ εὐχαριστίας διὰ τὸ γενναῖον ἔσπᾶθωμα τοῦ Σαλλόγου) Ἄνθος τῶν Λειμῶνων (ἔνοσιετα, ἔτι: εὐμορεῖ κανεῖς νὰ ψηφίσῃ και τὸ ἰδικόν σου ψευδώνυμον) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ ζωγραφίαν ποῦ μοῦ ἔστειλε;) Ἐλγὴν τῆς Μάνας, Τρολλὴν Ναυτοπούλαν, Ἀετιδέα κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἔξῃς: Ἡ μαγικὴ λέξις. —Ὁ Βολταῖρος και ὁ Πιρόων. —Ἐνα φάντασμα. —Ὁ χειμῶν. —Τὰ δύο σίκα. —Ὁ Παπᾶς. —Σαγὴν τοῦ δρόμου. —Τὸ ποτικᾶκι. —Ὁ Κῆπος. —Ὁ Σάνδου και ὁ Βασιλεῦς. —Ἰδία ὡς ἐπομένη. —Παιδικὰ Πνεύματα, Παιγνία και ἄλλα μικρὰ, πλῆθος.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύῃ Σελίς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα, Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ: ἄ. (Κ.Κ.) Σεντενεμένη Κορφατοπούλα, κ. (Ε.Ο.) Ἐβελίτη, κ. (Μ.Σ.) Νεοαῖδα τοῦ Γαλοῦ, κ. (Ν.Σ.) Δοξασμένο Κορηκίκοπούλου, ἄ. (Π.) Ὀλυμπιονίκης, ἄ. (Δ.Α.) Τροπαίουζος Ἀσπᾶς, ἄ. (; ;) Ἡρώς τοῦ Μαίζανου, κ. (Π.Π.) Ἐθνικὸς Ὑμνος, ἄ. (Κ.Κ.) Μέγας Ναυτοῦλος, ἄ. (Β.Α.) Ἀνεμοστρόβιλος, ἄ. (Γ.Σ.) Βοσκοπούλα τῶν Ἄλπεων, κ. (Π.) Ἀκάσιος Κύναιος, ἄ. (Θ.Π.) Ἰνδαλμα τῆς Τροπιδόου, ἄ. (ποῖος εἶμαι ; ;) Ἄσμα τῆς Ἀηδόνας κ. (Ε.Π.) Ἀλιεὺς τῶν Μαργαριτῶν ἄ. (Δ.Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Σανθὴ Πεταλούδα, κ. Ἰνώ, κ. Μοναρχοβίτη, κ. Ἐδῆ τῆς Μάνας, κ. Ἐθνικὸν Ὀνειρον, ἄ. Χουσὴ Ἀ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Χ. ΚΑΝΕΛΛΗ (Μονάκριβη) ἐν Ἀθήναις. Β' Βραβεῖον 13ου, 14ου και 15ου Διαγωνισμοῦ Ἑσπασθᾶματος.

ΧΑΡ. Γ. ΚΟΥΛΟΓΘΡΟΣ (Υπερασπιστῆς τῆς Ἐλευθερίας) ἐν Κωνσταντινῶν. Γ' Βραβεῖον Δημοφύρισματος τοῦ 1912.

ΧΡ. Θ. ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ (Ἰνώ) ἐν Καλάμαις. Α' Βραβεῖον 146ου, 148ου και 150ου Διαγών. Λέσβου Πνευμ. Ἀσπᾶσεων.

ΜΙΜΗΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ (Στάση λᾶτης τῶν Ἑλλήνων) ἐν Καλάμω. Γ' Βραβεῖον Δημοφύρισματος τοῦ 1912.

